

Identifica't i subscriu-te

Preu: dia 1 € / any 48 €

EL PUNT AVUI

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

Barcelona

Tria el teu municipi

AVUI DIMECRES DIJOUS DIVENDRES

24° 31°

24° 31°

25° 32°

25° 33°

Dimarts, 1 setembre 2026

Fotografia PALAMÓS - 21 agost 2026 2.00 h

QUIM TOR FOTÒGRAF

"A Girona he estat un dels grans oblidats"

- "En el retrat m'agrada la simplicitat; no necessites res més que la qualitat i la foto ja parla per ella mateixa"
- "He fet 1.500 reportatges de casament, alguns per a gent molt important, i me n'han passat de tots colors"

Quim Tor, a casa seva ■ JUANMA RAMOS.

MARC SALGAS

ALTRES ARTICLES DE L'AUTOR

La resistència al banyador es mobilitza

Puigtió desferma la tempesta a Girona

MÉS ARTICLES

MÉS LLEGIDES

1. Ha mort Francesc Garrido, actor de teatre, cinema i televisió
2. Conde-Pumpido creu que el recurs de l'amnistia de Puigdemont es podria resoldre...
3. Nova incidència a Rodalies per robatori de cable, amb retards ara a l'R1
4. Marta Clari, gerent de l'Ajuntament de Barcelona, serà la nova número 2 d'Educació
5. Les últimes batzegades
6. Joana Ricardo és la nova número 2 d'Interior després de la dimissió de Tomàs Carrión
7. Sánchez implora a Puigdemont?
8. Els Mossos investiguen la mort d'un home a punyalades a Manresa
9. Rússia i Israel acusen Sánchez de mentir sobre la seva implicació en la crisi de Ceuta i li exigeixen...

MARC SALGAS - PALAMÓS

Quin va ser el seu primer contacte amb l'ofici?

Tinc una foto amb quatre anys que va ser tota una premonició. Porto penjada al coll la funda d'una càmera de fotografiar. Me la van fer al mas Passaserres, que era per la zona del Bauhaus i quedava a prop de can Prunell, la casa del meu avi matern, Quimet Prunell.

I quan comença a fer fotos?

El meu *uncle*, Juli Torres Monsó, germà del cèlebre escultor Francesc Torres Monsó, treballava de mecànic a can Sarasa, allà on després hi va haver la Sala de Ball de Girona, però era molt aficionat a la fotografia, revelava i es presentava a concursos. Quan jo tenia 13 anys em va regalar una ampliadora, quatre cubetes i un curs per fascicles de la casa Agfa.

Amb el meu 'uncle' vaig aprendre l'ofici, però no parava de barrinar i de fer provatures

Sempre he posat la feina davant del nom i els premis; feia un treball ben fet que em portava molt esforç

Vaig fer molts congressos per tota la Península; em deien "«el del blanco y negro»"

Quan la resta de nanos jugaven a futbol o feien córrer la baldufa, jo ja tenia un laboratori muntat a casa meva, al carrer de la Rutlla. Tenia una càmera Balda, senzilla però amb bona òptica.

10. La justícia dona raó als veïns i ratifica que Iberpotash ha de retirar el runam salí de Sallent

I què fotografiava?

Vivíem davant de la parròquia de Sant Josep i tota la família hi estava vinculada. Jo jugava a bàsquet amb Ramon Sitjà d'entrenador, el meu pare hi feia cine i la meva mare hi ensenyava catequesi. Tot el dia estava per allà amb la càmera fent fotos dels partits. Si n'hi ha d'aquella època és gràcies a mi.

I quan comença a fer d'aquest ofici una professió?

El meu pare era delineant topògraf i coneixia els delineants mecànics de can Sarasa, on treballava el meu *uncle*. La meva primera feina va ser allà, però només hi vaig estar sis mesos. El meu *uncle* havia plegat de can Sarasa i va obrir amb les meves ties una botiga de fotografia i discos al carrer Ciutadans que es deia Perfils. Després van separar el negoci i va muntar una altra botiga de fotografia al carrer Abeuradors, just davant de la pastisseria Roca. Em va dir si volia treballar-hi i li vaig dir que sí. Em vaig passar els primers tres anys pràcticament tancat al laboratori i només sortia per fer algun encàrrec. Recordo haver fet fotos d'obres de teatre del grup Proscenium, d'en Joan Ribas: *Calígula*, *Antígona*, *El procés per l'ombra d'un ruc...*

I com es consolida, en aquest món?

Allà hi vaig aprendre l'ofici, però el meu cap no parava de barrinar i sempre estava fent provatures. Tenia enganxades amb la meva tia perquè gastava massa paper i químics. Vaig aprendre molt al laboratori, i el meu *uncle* em va ensenyar la base, però jo també m'anava formant pel meu compte. Anava a Perpinyà a buscar material que aquí no arribava. Sempre estava experimentant al laboratori.

I quan marxa a la Bisbal d'Empordà?

Quan vaig anar a la mili jo ja festejava amb qui seria la meva dona, la Maite, que és de la Bisbal. Allà només hi havia un fotògraf i vaig pensar que hi havia possibilitats de muntar un negoci. El 14 d'agost del 1975 hi vaig obrir un estudi petit per fer fotos de retrat. Jo ja treballava bé el blanc i negre i vaig començar a fer una fotografia diferent.

Què ho feia diferent?

El meu concepte de fotografia. No feia el típic retrat d'estudi. Tenia un altre aire, més natural, i buscava altres localitzacions. El color ja estava del tot implantat però jo continuava amb el blanc i negre, fins i tot en els casaments. En tot Girona no hi havia ningú més que fes casaments en blanc i negre. N'hi ha que diran que no és veritat, però jo et puc dir que sí que ho és.

Com eren aquestes fotos de casament?

Feia unes fotos entre el fotoperiodisme i el retrat de casament, més documental, totalment diferent. Ho vaig posar de moda a tot Espanya. Em vaig fer un nom i em van començar a cridar per anar a congressos i fer ponències per parlar de la foto en blanc i negre. En alguns llocs d'Espanya, com que no sabien dir el meu nom, deien que venia "*el del blanco y negro*". Vaig estar dotze anys fent ponències a Espanya i Portugal sobre blanc i negre per a la marca Kodak, però també per a la casa Agfa.

Quan decideix presentar-se als premis Goya de fotografia?

La primera edició d'aquests premis va ser el 1975 i els meus amics em van animar a participar-hi el 1978. S'hi van presentar més de mil fotografies i només es nominaven deu fotografies per a cada una de les quatre categories: retrat, fotografia de reportatge, comercial i lliure. Doncs resulta que vaig rebre tres nominacions i vaig guanyar el Goya de retrat. Va ser un patapum gros. En van parlar El Punt Diari i el *Diari de Girona* i la Diputació de Girona i la Generalitat em van enviar cartes de felicitació.

De qui era aquest retrat?

D'en Palauet, de la Bisbal, un personatge una mica alat, que porta una fària i un barret. El retrat està penjat en un museu a Alemanya i també ha estat exposat als Estats Units i a Suècia. Ha corregut per tot arreu.

Què hi troba, en la fotografia de retrat?

M'agrada molt, però m'agrada el retrat senzill. Fixa't en el detall [m'ensenya alguns dels seus retrats]; tenen una qualitat brutal. Mira aquest d'en Jesús Plaja [un altre personatge pintoresc de la Bisbal]. Ell deia que era el president del món i el xicot de la Jackie Kennedy. Però jo no he inventat res. Aquests retrats tenen un aire als de Richard Avedon, un dels millors retratistes. Hi ha simplicitat. No necessites res més que la qualitat i prou. El retrat ja et diu qui era el personatge.

Què va suposar guanyar el premi Goya?

Començar un periple de congressos i ponències per tota la Península: Saragossa, Valladolid, Bilbao, Pontevedra. El premi va ser una espurna. També vaig ser dues vegades finalista del premi Principat d'Astúries, vaig guanyar la medalla Gaudí, la Montcada i Reixac, el premi Luz y Arte. Potser tinc 100 premis, i d'importants. Em trucaven d'aquí i d'allà. Això és maco perquè t'adones que la teva feina ha calat en la gent, tot i que al mateix ritme que creix el teu nom creixen les enveges. Així de clar. Parlo de ximpleries, però ho notes.

Tot i això, calia guanyar-se el pa amb reportatges de casament.

Sempre he posat la feina davant del nom i els premis. Feia un treball ben fet que em portava molt esforç, i cobrava d'acord amb la qualitat d'allò que entregava. Tenia un preu més alt que el dels fotògrafs de batalla, però jo això m'ho he guanyat. Hi havia fotògrafs que anaven amb una bossa amb dues càmeres i un flaix. La meva dona i jo, en canvi, dúiem cent quilos de material. Visitàvem els espais els dies abans, muntàvem flaixos per il·luminar les esglésies... Ens fèiem uns tips de treballar, però els resultats es notaven i per això la gent pagava. I sempre comprava bon material. S'ha d'anar amb bones eines.

Quants casaments ha fet?

Uns 1.500. No fa gaire em vaig trobar a Platja d'Aro un client que em diu que encara ensenya el seu àlbum de casament i que la gent li pregunta qui li va fer les fotos. Aquest és l'orgull més gran que puc tenir. Més que els premis i els diners que em pagaven. He fet casaments per a molta gent important i m'ha passat de tot. L'any 2002 en vaig fer un a Arties i em van pagar 7.000 euros, despeses a banda. Ningú cobrava

això. Amb els germans Roca potser he fet 100 casaments. Tenim molt bona relació, són molt bona gent i no els han pujat els fums al cap.

Potser algun d'aquests casaments no es va ni arribar a celebrar.

No, però recordo un matrimoni que es va desfer tornant del viatge de nuvis. D'anècdotes en tinc moltes. Al casino de Peralada vaig fer el casament del net d'un important empresari de perfums, que es va casar quatre o cinc vegades. N'hi hauria per fer una pel·lícula. El paio anava mig drogat i a l'hora del casament estava jugant al casino. Els convidats menjaven abans de la cerimònia. O ballaven. Hi havia uns bufets d'aperitiu que eren una cosa extraordinària, però va quedar gairebé tot. Als músics els va costar cobrar, però a mi, que no m'havien ni pagat l'avançament, m'ho van pagar tot el mateix dia i em van deixar una propina de sis-cents euros. Aquests rics estan sonats.

Com va viure la transformació digital?

Tot se'n va anar en orris i molts fotògrafs van plegar. Jo em vaig embolicar la manta el cap, i endavant. Era cap al 2008. L'única cosa bona del digital, per mi, és el retoc. Per tenir la primera càmera digital grossa, la Nikon FD2, vaig haver d'esperar quatre mesos perquè n'hi havia poques. Em va costar més de 7.000 euros i quan me la vaig voler vendre ningú la volia. Això vol dir que el *boom* que es va donar en la fotografia va ser brutal. Tant, que moltes coses ja no les entenc i me les ha d'explicar la meua filla, la Mireia, que és la directora de l'àrea de fotografia de l'ERAM i va estudiar a l'escola de Saint Martins de Londres, la més important del món. Fa fotografia... terapèutica. Què coi és, això? S'emporta gent a bosc per fer experiències fotogràfiques i la gent n'acaba encantada. Doncs fantàstic. Jo ja no hi entro.

Què necessita un bon fotògraf de casament?

Honestedat. Has d'entregar la feina ben feta. Si has d'estripar la foto perquè no ha sortit bé l'estripes i tornes a revelar-la. I també has de saber estar. Quan vas a fer un reportatge de casament has d'anar ben arreglat, com si fossis un convidat. Ara estic tip de veure fotògrafs que van amb texans i una samarreta. Van d'artistes. I també t'has d'implacar. Jo no sé pas quants nusos de corbata de nuvis he fet. Sempre portava dues mudes per canviar-me a mig casament perquè suava com un desgraciat. A més, em quedava fins al final. Ara molts marxen tan aviat com poden.

S'ha sentit ben tractat com a fotògraf?

Ningú és profeta a casa seva, i a Girona he estat un dels grans oblidats. Potser perquè vaig marxar de Girona, però professionalment potser soc el fotògraf que ha arribat més amunt. Se m'ha oblidat, però tot això m'és igual. Tinc setanta-quatre anys, he fet cinquanta anys de fotògraf i he disfrutat de la meua feina tota la vida.

NOTÍCIES RELACIONADES

**40 anys d'història de la
Bisbal**

**Èxit de la mostra de
fotografies de Quim Tor a la
Bisbal**

EL PUNT AVUI+

Web de l'Avui 50+

Accedeix a tots els continguts del 50è aniversari del diari Avui

